Mis ellab ja mis ello saab,
Se wõttab armo ota:
Et Jummal tedda awwitab.
Sest peame keik lootma
Ja kindlas uskus woitlema:
Kül Temma wõttab kinnita'
Ja hallasta' ja aita'.

„Õnsa Keisri Nikolai Essimesse mälletusse" ramatus, mis hiljoti Pernus trükkitud, on luggeda õnsa Keisri Herra wiimsist ellopäiwist, surmast ja wiimsest saatmisest monned sannad, — anname siin ühhe pisfokesse tükki temma ellust.

Aastal 1853, Heina-ku lõppetusel, tulli õnsa Keisri wasto Nikolajewi silla liggidal surnowanker, surno peäl. Üks piddali tener käis surnokirsto kõrwas, ja keddagi muud. Keiser käskis omma tõlda kinni piddada, küssis selle piddali teenri käest, kelle surnokehha se piddi ollema. Tener ütles, et se üks piddali ammetipiddaja olnud. Siis astus Keiser tõllast wälja, wõttis peawarjo peast, teggi ommale pühha risti tähte ja käis surnokirsto järrel palja Peaga. Siis korjas hulk rahwast, mis Keisri järrel käis. Kui Keiser surno ülle silla olli saatnud, teggi ommale pühha risti tähte, panni peawarjo pähhä ja ütles, ennast se rahwa pole pöördes, mis järrel käis: „Nüüd ma pallun teid, mo herrad, et teie tete, mis ristiinnimesse kohhus ja sadate se surno omma paika."

Wanna ulitsa pühkja.

Sures Londoni linnas, kus liggi kaks miljoni innimesse hinge — ehk peaaego kakskord ni paljo, kui Tallinna ja Ria kubbernemangus kokko. Suur lin, sured asjad, — kantakse ka hoolt, et keik kohhad illusad ja puhtad. — Wanna Tawet olli nisuggune mees, kes ka puhtusse eest hoolt kandis. Ta olli omma luaga hommikust õhtuni ühte ulitsat harrimas, kust lusti-aeda minnakse,